

7 Απριλίου 2017

**Χριστιανική θεολογική σκέψη «εναντίον»
Νευτώνειας επιστήμης (Στράτος Θεοδοσίου,
Καθηγητής Ιστορίας & Φιλοσοφίας της
Αστρονομίας Πανεπιστημίου Αθηνών)**

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)





Ισαάκ Νεύτων (1643- 1727)

Σήμερα πλέον, κατά τη γνώμη μας, δύο είναι οι βασικές φιλοσοφικές ή θεολογικές διαφωνίες μεταξύ της χριστιανικής θεολογικής σκέψης και της κλασικής Νευτώνειας επιστήμης. Η πρώτη διχογνωμία αφορά την ύπαρξη μιας αόρατης δημιουργίας η οποία συνυπάρχει, περισσότερο ή λιγότερο με την αισθητή στον άνθρωπο πραγματικότητα.

Ο ομότιμος καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Ηλίας Οικονόμου, στο βιβλίο του «Θεολογική Οικολογία» αναφέρει τα παρακάτω:

«Ο άκτιστος Θεός βουλήθηκε και η βούλησή του υλοποιήθηκε σε αισθητή και μη αισθητή Κτίση. Έτσι υπάρχουν οι εξής πραγματικότητες:

1. Η πραγματικότητα του Άκτιστου Τριαδικού Θεού.
2. Η πραγματικότητα της Κτίσεως ως αποτέλεσμα της θείας βουλήσεως, δηλαδή

ως η πραγμάτωση του βουλήματος του Θεού που υποδιαιρείται σε:

- Μη αισθητή Κτίση αθέατου μεγαλείου.
- Σε αισθητή κτίση τεραστίας διαστάσεως, εκτάσεως, όγκου, ποικιλίας και δυνάμεως, και
- Σε μεικτή από αισθητό και μη αισθητό στοιχείο Κτίση, τον μέγα και μικρόν άνθρωπο, κατά τον Γρηγόριο τον Νύσσης».

Με βάση την κλασική υλιστική και μηχανοκρατούμενη δυτική επιστημονική σκέψη, τίθεται υπό αμφισβήτηση η ύπαρξη ενός αόρατου κόσμου υπαρκτών οντοτήτων, τον οποίο υπερασπίζεται όχι μόνο η χριστιανική θεολογία, αλλά και πολλές άλλες θεολογίες. Ο άυλος και πνευματικός κόσμος των αγγέλων και των δαιμόνων, των αγαθών και των πονηρών πνευμάτων, σύμφωνα με τα πραγματιστικά δεδομένα, αποτελεί ένα μύθευμα. Η μετά τον θάνατο ζωή αποσπά τα ειρωνικά χαμόγελα των πραγματιστών επιστημόνων, ενώ έστω και ο υπαινιγμός ύπαρξης μεταφυσικών ή θεολογικών φαινομένων επισύρει ποινές κοινωνικού αποκλεισμού. Με βάση λοιπόν τον επιστημονικό πραγματισμό, θεολογικό θαύμα δεν υπάρχει, ούτε επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος. Τα πάντα καθορίζονται από τους νόμους και τις ιδιότητες της «χονδροειδούς» ύλης και των κανόνων μηχανιστικής αλληλεπίδρασης μεταξύ των διαφορετικών και ανεξάρτητων υλικών αντικειμένων.

Ένα δεύτερο σημείο σύγκρουσης της Θεολογίας με την υλιστική και μηχανοκρατούμενη Δυτική επιστημονική σκέψη είναι η απάντηση στην ερώτηση του τι είναι ύλη και της σχέσης της με τον αόρατο –για την ανθρώπινη φυσιολογία– κόσμο. Και στις δύο αυτές διενέξεις δίνει απάντηση η σύγχρονη επιστημονική σκέψη και η πειραματική διαδικασία. Γνωρίζουμε πλέον ότι αυτό που μέχρι σήμερα αντιλαμβανόμαστε σαν απτή και εξατομικευμένη ύλη, για τη Σύγχρονη Φυσική δεν είναι παρά ένα ψευδές κατασκεύασμα των αισθήσεών μας. «Βλέπουμε» δηλαδή το περιβάλλον μας όχι όπως είναι στην πραγματικότητα, αλλά όπως οι αισθήσεις μας, μάς επιτρέπουν να το αντιληφθούμε.

Εν τέλει, αυτό που θα πρέπει να κατανοήσουμε είναι ότι ζούμε μέσα σε ένα Σύμπαν που δεν μπορούμε να το αντιληφθούμε μέσω των αισθήσεών μας και ότι αυτό που μπορούμε να αντιληφθούμε δεν είναι παρά μια σκιά εκείνου που πραγματικά υπάρχει. Αυτό που αποκαλούμε ύλη και υλική πραγματικότητα είναι ένα matrix, ένα σύνολο παραμορφωμένων και λειψών εικόνων μιας αόρατης, για την ανθρώπινη βιολογία, πραγματικότητας.

[συνεχίζεται]

Το παρόν κείμενο είναι το τρίτο μέρος του άρθρου “Επιστήμη και Θεολογία” των Στράτου Θεοδοσίου και Μάνου Δανέζη, που η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ δημοσιεύει σε συνέχειες

Δείτε το δεύτερο μέρος του άρθρου [εδώ](#)